

gaa videre til andre. Da man derved kom til at tænke paa, at Kapellanen muligt misbilligede Ungdommens Dans, gav man Tegn til, at den maatte høre op. Forøvrigt var Aftenen ogsaa nu saa fremrykket, at det var Tid at tænke paa Opbrud. En kold Em begyndte at stige op af Jorden, og Stjernerne var fuldtændte.

Et Par gamle Folk rejste sig og begyndte at tage Afsked. Straks efter fulgte de andre Eksempel.

For Resten var man en lille Smule skuffet, fordi man havde ventet, at Emanuel vilde have talt, fortalt et Æventyr eller lignende. Gammel-Erik, der havde taget Plads lige under ham — som en Discipel ved sin Mesters Fødder — havde hvert Øjeblik, naar der blev lidt Tavshed i Forsamlingen, løftet sig paa Armen og stirret op paa ham med en livsalig forventningsfuld Mine som et Barn, der venter at faa hele Alfe- og Troldeverdenen oprullet for sine Øjne.

Alligevel gik de alle endnu en Gang hen til ham og gav ham Haanden med et hjærteligt „Tak for i Dag“.

Kun Hansine tog straks, da Opbrudet begyndte, sin rødhaarede Veninde under Armen og bortfjernede sig med hende langs Stranden for at følge hende paa Vej hjem til „Skovfogedboligen“